

bud til Kommunerne, der er kun en Bemyndigelse; de kan købe Brændsel til de gamle, de kan levere dem Pengene, de kan gøre, som de vil, de er frit stillet. Men, sagde det ærede Medlem, i Realiteten er de ikke frit stillet, for naar der i Rigsdagen vedtages en Lov, vil man næsten overalt føle sig forpligtet til at anvende Loven. Deri vil jeg naturligvis til en vis Grad give det ærede 3die Medlem for 5te Kreds Ret; i Lovens Vedtagelse ligger der selvfølgelig en Opfordring til Kommunerne om at anvende den. Men paa den anden Side vil jeg absolut fastholde, at dersom Kommunalbestyrelserne skønner, at Loven er urimelig, og at der ingen Grund er til at give de gamle Brændsel, vil de heller ikke gøre det. Man maa ikke i den Grad tilsidesætte den frie Villies Ytring i Kommunerne, at man mener, at saa snart vi har vedtaget denne Lov i Rigsdagen, er det et Bud til Kommunerne, skønt Lovens første Ord er, at Kommunalbestyrelserne *bemyndiges* til at gøre det og det. Det er ikke noget Bud, det er en Opfordring for det Tilfælde, at Kommunerne skønner, at det er nødvendigt. Skønner Kommunerne, at det ikke er nødvendigt, vil de ikke og behøver heller ikke at tage noget Hensyn til, hvad der staar i Loven. Det er jo heller ikke saaledes, at Forholdene er ens over hele Landet og ens for de enkelte Aldersrentenydere. Derfor er der ogsaa en Adgang for Kommunerne til at graduere og rationere, de er frit stillet; Spørgsmaalet om, hvorvidt de paagældende Aldersrentenydere skal have Brændselshjælp eller ej, kan de behandle generelt eller rent individuelt. Jeg synes, man ved Lovens Form har givet Kommunerne al den Frihed, som de har Brug for for at handle retfærdigt. Der er da heller ikke gjort positive Indvendinger mod Lovforslagets Form og Karakter, og jeg kan vel derfor gaa ud fra, at man heller ikke vil det under Udvalgsarbejdet, men kun vil fæste sin Opmærksomhed paa dette ene: at tilvejebringe yderligere Oplysninger om, hvorledes det maa formodes, at Aldersrentenydernes økonomiske Stilling faktisk er i Forhold til i Fjor.

Bækgaard: Jeg vil nødig berøve den højtærede Indenrigsminister og andre Talere Glæden over den mildere Luftning, som skulde herske her, og som mine Udtalelser skulde være et Udtryk for; men da mine Udtalelser angaaende det forrige Lovforslag maaske virkede mere nedslaaende, end der var Grund til, kan man jo

lægge sammen og dividere, saa faar man maaske det rigtige Facit.

Hvad der egentlig foranlediger mig til at tage Ordet, er en Udtalelse af det ærede 4de Medlem for 5te Kreds (Carl Jensen), der lød omtrent saaledes, at tidligere Love forpligter i den Retning, og tillige den Udtalelse, at man maatte nok betragte Forslaget om Udvalg som en Erkendelse af, at Loven er nødvendig. Jeg kan ikke rigtig erkende, at det ærede Medlem er berettiget til absolut at drage den Slutning. At den Omstændighed, at en midlertidig Lov er vedtaget et Aar og maaske gentagne Gange, skulde forpligte for senere Aar og for altid, den Betragtning kan vi absolut ikke gaa med til; thi saa kunde vi lige saa godt vedtage en permanent Lov straks. Den Omstændighed, at vi i Fjor var inde paa at indsætte en Paragraf i Aldersrenteloven, som tillod en aarlig Brændselydelse, indeholder heller ikke nogen Forpligtelse. Vi maa jo dog huske paa, at det var en hel Revision, der var Tale om, men paa ethvert Tidspunkt — det tror jeg vil erkendes — indtog jeg det Standpunkt, at det var ikke afgørende for mig, om vi fik en særskilt Brændselydelse eller ej; Hovedsagen var, at vi blev enige om, hvor meget der skulde ydes til Aldersrentenyderne, enten det nu blev en fast aarlig Ydelse og ikke mere eller en fast Ydelse og saa noget paa en lidt anden Maade, eventuelt ogsaa en aarlig Brændselydelse. Og da vi nu staar overfor at skulle tage Spørgsmaalet op samlet, er det, jeg finder det naturligt, at Sagen bliver henvist til et Udvalg. Naturligvis erkender jeg, at vi ikke kan forhandle om dette Spørgsmaal hele Vinteren, og at det ikke maa blive nogen særlig lang Udvalgsbehandling. Jeg vil imidlertid forvare mig imod, at det skal forpligte os, og ligeledes imod, at det absolut skal betyde, at Loven er nødvendig, at vi ønsker denne Sag undersøgt i Udvalg.

Carl Jensen: Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) udtalte, at han vilde have Sagen i Udvalg, og der kunde man saa undersøge, hvor meget Kronens Købeevne er steget. Det ærede Medlem kan jo blot se paa sin egen Pengepung, naar han skal betale sin Hotelregning eller købe noget, hvor meget mere værd Kronen er blevet. Der er den Forskel mellem det ærede Medlem og de gamle, de daarligst stillede af dem, at de faar 300 Kr. om Aaret, og med disse 300